

GERZSENYI GABRIELLA

Hang, verseny

Gyanítom, a férjem készül valamire. Napok óta fecseg, heherészik, felolvassa a bulvársajtó híreit. Igyekszik, ki ne kotyogjon valamit. Derülök rajta.

Elérkezik a nagy nap. Nem szeretek felhajtást csapni a születésnapom körül, de szenvedélyes koncertlátogató vagyok. Különösen, ha Ambrosi vezényel. Antonio Ambrosi. Már a neve is kész zenemű. Figyelemmel kísérem fellépéseit. Egy éve tudom, a születésnapomon épp nálunk vendégeskedik majd.

Reggel a férjem kutat a fiókban a csokornyakkendője után. Azt hiszi, még alszom, pedig figyelem. Az állólámpa búrája megfelelő szögben tükrözi a szekrényt. Előveszi a szmokingkabátját is; az esküvőnk óta nem volt rajta. Elegáns levelezőlapot hagy a konyhapulton. Boldog születésnapot kíván. Ezenkívül tudatja, hol és mikor találkozunk este.

Gyertyafény mellett vacsorázunk. A pincér pezsgőt tölt, gyöngyözik a hideg ital. Főfogásnak szarvast eszünk áfonyaszósszal. Most van a vadszezon. A pincér vörösborot tölt. Szűknek tűnik a szmokingkabát, feszeng benne a férjem. Derülök rajta. A magas sarkú cipőt lerúgom az asztal alatt. Desszertre kérek egy szelet csokoládétortát. A férjem semmit. Hogy újra be tudja gombolni magán a szmokingkabátot. És heherészik. A pincér aranyárga konyakot tölt. A férjem előhúzza a két jegyet. Nem Ambrosira szólnak. Visszadugom lábaimat a páncélba, és kibotorkálok a helyiségből.

•

Tapsvihar. A zenekar érkezik. Szapora léptek, cipőkopogás, ruhasuhogás. Visszafogott elegancia. Elül a taps. Abbamarad a köhécselés. Helyezkednek, igazgatják a kottaállványokat. Lapozgatás, hangolás. Utolsó orrfújás, utolsó simítás zsebkendővel a homlokon.

Csend, a közönség feszült figyelemmel vár.

Vajon hol késik a karmester?

Csend, és újra taps.

Türelmetlen mocorgás a széksorok között. Még nem szedelőzködnek, várják a karmestert, a koncertet akarják hallani, amiért pénzt adtak.

megpendül a hárfa, elkezd egy dallamot, lassan bekapcsolódnak mások, bizonytalan foszlányok röpködnek, az első hegedűs riadtan néz, szólózni igyekszik, vékony fűzérként kering a hang a teremben, kontráz a brácsa, rázendít a trombita, belekiált a levegőbe a kürt

Sutyorgás a nézőtéren, felgyullad oldalt egy lámpa, a hátsó ajtón bedugja fejét a jegyszedő.

belecsap a zongorista, a billentyűk kiszakadnak, keze alatt lángra kap a hangszer, meginog a lábazat, a három pedál kiszabadul és háromfelé repül, felbrummog a nagybőgő, az üstdobos veri az ütemet

Megérkezik a karmester.

végignézek magamon, a pódiumon állok, elegánsan, de nincs nálam karmesteri pálca, szorít a cipő, felemelem a két kezem, szemembe nevet a partitúra, száj nyílik a lapok közepén, belelátok egészen a torkáig, öblösen röhög,

izzadt tenyeremet a ruhámba törölöm, szorít a cipő, a zenészek is nevetnek, több tucat nevető száj egybeolvad, egyetlen nagy száj a színpad, duzzadtan lüktetnek kétoldalt a mandulák, lehunyom a szemem, szorít a cipő, belekapaszkodom a kottaállványba, örvénybe kerülünk, el akar nyelni az éhes torok, a közönség fűtül, az emberek elindulnak kifelé, tülekedés, két cintányér összezecsörren

Kinyitom a szemem.

Világos van.

Sajog a vállam, túl sokat feküdtem az oldalamon. Nézem a mellettem alvó férfit. Sajog a lábfejem, szorította a cipő a tegnapi esti hangversenyen. Nézem az ablakot, az ablak előtt virágzó leandert.

Zsebkendőért nyúlok az éjjeliszekrény fiókjába. Benne két hosszúka papírszelet. Koncertjegyek a születésnapomra, tavalyelőtt. Kicsit szétmállottak, amikor kimostam őket a férjem ingzsebében. Semmi mást nem hoztam magammal otthonról. Fényképet se. Ruhát se. Itt úgysem kell ruha, Olaszországban mindig meleg van – ezt mormolta Ambrosi, miközben karmesteri csokorkendőjét átkötötte a meztelen combomon.